

[Ingerlise Koefoed]

musik her i landet. Derfor har det været meget vigtigt for os i SF at sikre, at der fremtidigt også er mulighed for at vedligeholde og forbedre kvaliteten og mulighederne i orkestrene.

Dette forslag betyder desværre et farvel til den øremærkede statsrefusion, ligesom teaterlovsforslaget betød det, ligesom museumslovsforslaget sidste år betød det. Men jeg ved ikke rigtig, om problemet på dette område er helt så stort, som det kan være på nogle af de andre områder. For det er jo meget tydeligt i udvalgsarbejdet blevet understreget også fra amternes og orkestrenes side, at der i forvejen har været en meget streng styring på området, og at det derfor har været meget begrænset, i hvilken grad man er kommet til at overskride de rammer, som staten har prøvet at lægge for virksomheden.

Men alligevel har det vigtigste argument imod, at man afskaffede statsrefusionen, at man gik over til statstilskud på den årlige finanslov, været, at man dermed ville forhindre den langsigtede planlægning, som er så nødvendig for, at orkestrene kan planlægge deres virksomhed nogle år frem i tiden, kan engagere udenlandske musikere, udenlandske solister, udenlandske dirigenter osv. Det har vi så prøvet at imødegå i dette forslag ved at indlægge det, som vi også har lagt ind i teaterlovsforslaget, nemlig den 4-årige planlægningsperiode. Det håber jeg vil lette på situationen.

Jeg håber også, det vil lette på situationen, at udgangspunktet for de 4-årige budgetter er det afsluttede regnskab for året 1990, og at der ikke, så vidt jeg har forstået, er planer om at skære i det tal, som man når frem til ved det afsluttede regnskabsår.

Så jeg håber altså, at dette forslag, selv om det ikke er helt så godt, som orkestrene kunne have ønsket sig, vil være med til fortsat at give orkestrene mulighed for at arbejde på den meget gode måde, som de hidtil har arbejdet på – ikke bare til glæde for sig selv, men i høj grad til glæde for deres publikum.

Så ser jeg i øvrigt frem til, hvad det udvalgsarbejde, som ministeren har bebudet og vist nok også allerede har sat i gang, vil bringe af nye ting og nye overvejelser.

Glistrup (FP):

Emnet for det foregående punkt på dagsordenen var jo skatteydernes subsidiering af teatre,

og emnet nu er skatteydernes subsidiering af landsdelsorkestre.

Selv om man selvfølgelig godt kan kende forskel på en Bodil Udsen og en trompet, så er altså faktisk Fremskridtspartiets synspunkter så nært sammenhængende, så de punkter, som jeg gennemgik under den foregående sag, i alt væsentligt faktisk også finder anvendelse på vores opfattelse af, hvorvidt skatteyderne skal tvinges til mod deres vilje at betale til landsdelsorkestre, for det er jo det, der er tale om. Hvis de ønsker at betale til landsdelsorkestre, kan de jo bare frivilligt sende en check.

Fremskridtspartiets opfattelse er altså også her, at det lykkeligste ville være, om man nedsatte skatteydertilskuddet til nul, og hvis man ikke kan komme så langt ned, at man så i hvert fald kommer så langt ned i talrækken, som man overhovedet kan.

Så er vi jo altså inde på den kemibanalitet, som jeg allerede talte om ved den foregående sag, nemlig at havet består af dråber, og så må vi begynde at se på, hvor mange dråber vi kan spare ved det forslag, kulturministeren her stiller.

Det, interessen i dag navnlig knytter sig til, er det ændringsforslag, som vi skal stemme om, og hvor situationen jo altså var den, at da kulturministeren fremsatte sit forslag forud for vedtagelsen af finansloven for 1990, gik kulturministeren ud fra, at man skulle forlade underskudsdækningen og i stedet for gå over til at betale et fast tilskudsbeløb. Men nu forsvinder denne mulighed ved kulturministerens ændringsforslag, og derfor er det selvfølgelig af interesse at få fastlagt, hvordan ministeren på nuværende tidspunkt vil bedømme udgiften til landsdelsorkestrene, såfremt man havde fastholdt det, som der stod i kulturministerens oprindelige forslag, og hvor meget beløbet må forventes at blive, når man for 1990 skal til at regne med en underskudsdækning. Selvfølgelig er 1990 ikke forbi endnu, men der må vel i Kulturministeriet være en antagelse af, om der er det ene eller det andet.

Men fremover, altså i 1991, skal vi så til at regne med den nye ordning. Nu er det heldigvis sådan, at det ikke er altid, ministre får deres forslag til finanslov igennem, det gør kulturministeren forhåbentlig ikke for 1991, men der er dog en risiko. Derfor vil jeg gerne have at vide: Hvordan vil den omstændighed, at man nu an-